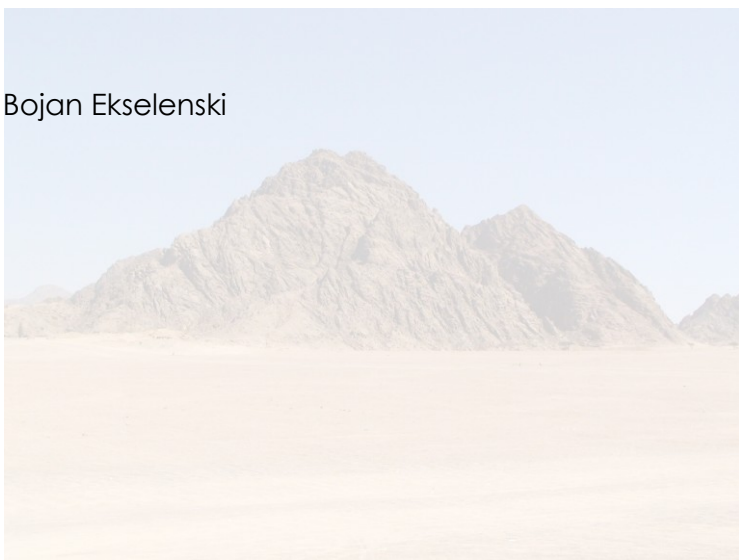


Vitezi in Čarovniki:

Duhovi Aldeverga

Bojan Ekselenski



1. Preambula

V knjigi **Vitezi in Čarovniki: Indigo otroci** ste spoznali družčino, katera se je podala na pot iskanja tehagacov in sibetov, izvorov moči Mešaraha. Njihovo potovanje preko zapuščenih dežel je trajalo luno in pol. V tem času se je odvijala ogorčena bitka, opisana v kratki zgodbi **Vitezi in Čarovniki: Junaški boj Zeolije**. V tej zgodbi se nekatere niti znova povežejo, nekatere skrivnosti se razkrijejo, a pojavijo se nova tkanja spletk Božanske osebnosti in Damejahov.

2. Duhovi Aldeverga

Ruševine prerašča gozd. V dveh tisočletjih nekdanje pomembno cesarsko središče postane komaj spoznaven kup ruševin sredi gozda. Starodavna prestolnica tiho propada v objemu bujnega zelenja. Ruševin se drži pridih ukletosti. Prebivalci bližnjega mesta z enakim imenom se ruševinam na daleč izogibajo. Kjer ugaša luč civilizacije, zasije sonce praznoverja.

Amrokh stopi med precej izdelana stebra na vhodu v območje starega mesta in roke položi na boke. Globoko vdihne in tiho reče:

»Aldeverg! Zdaj je zgolj kup ruševin nekdanjega najpomembnejšega središča človeškega duha. Žalostno, kako nizko je padlo človeštvo.«

Lin prikima:

»Najti moramo cesarsko knjižnico in potem za desert še njen skriti tempeljski del. Knjižnica ni takšen problem, a druga pesem je vhod v skriti tempelj.«

Skupaj previdno vstopijo na območje mesta. Žalostni ostanki nemo pričajo o usodi nekdanj cvetočega mesta. Prvič so ga opustošili ob sami zori Temnega carstva, nakar so ga dokončno uničile kaotične selitve med Koalicijskimi vojnami in takoj po njih.

Grof Han Zeolski živahno ogleduje razmetane ostanke veličastnega mesta. Grofovsko titulo je prejel pred nekaj dnevi. Pravzaprav je trenutno samo naslovni grof, kajti za ceremonijo je potreben

svečenik. Očetov sokol je prinesel skrivnostni grofovski prstan, simbol plemiške družine Zeolcev. Samo ta prstan, katerega za hip pogladi, je resnični izvor plemiške moči. Noben še tako pooblaščen plemič ne more postati Zeolski grof, dokler nima tega pred stoletji blagoslovljenega prstana. Lena Pandewar ustavi konja tik ob njem:

»Han, Amrokh mi deluje preveč brezbržno. Morava paziti nanj, da nas ne bo speljal na tanek led.«

Han nemo prikima:

»Vem. Prva tarča morebitnega zapleta bo najbrž Lin. Vilini imajo nek star medsebojni spor.«

Na Linovo roko pristane sokol. Na hitro izmenjata informacije. Vilin pokliče Leno in Hana:

»Moji strahove so se udejanili. Zeolija je klonila. Ožini sta padli in ni je sile, ki bi lahko ustavila osti Severne armade Seta Ureusa. Za povrh je ta vojska še dodatno okrepljena. Pridružila sta se ji še dva mazoba. Ravno zdaj se vsa ta vojska prerazporeja. Opazili so tudi prapor Zalabena. Ta

300.000-glava vojska se pripravlja na nov korak. Cesarska vojska še naprej zgolj čaka. Dobili smo slutnjo, da je Cesarstvo notranje šibko. Stari cesar umira, a prestolonaslednik Aldus se gre neko svojo igro. Iz treh različnih virov sem dobil podobne podatke, zato sem zaskrbljen. O temnih vojskah na meji s Cesarstvom skoraj nič ne vemo.«

Han stisne ustnice:

»Hm, same slabe novice. Ko bi bil z nami vsaj Arcus. Zdaj bi nam prav prišla njegova prisotnost.«

Lena in Lin prikimata. Pridruži se jim Eldar:

»Čarovnik se vedno pojavi ob resnični nuji. Za zdaj imamo pred sabo vsaj tri probleme,« zajame sapo in tiho doda: »Najti moramo ruševine knjižnice, zatem se soočiti s skrivnostjo tajnega templja in potem rešiti uganko obeh Tehagacov in pripadajočih sibetov. Upam, da Amrokh ve, kje in kako iskati. Najbrž vilinska modrost ni pozabila, kar je pozabilo človeštvo.«

Lena doda:

»Potem pa še ena naloga, predaja vseh teh relikvij Mešarahu. Najbrž samo Arcus pozna pot do njega.«

Mrak hitro pada na svečano tišino ruševin. Po krajšem pomenku se odločijo za prenočevanje v ruševinah neke precej velike hiše. Samo slutijo o bogastvu davno pokojnega lastnika velike stavbe, od katere so ostali samo porušeni in od zoba časa načeti zidovi. *Kdo je bil zadnji prebivalec te veličastne stavbe? Je umrl nasilne ali mirne smrti?* Kdo ve ... Molče si uredijo zasilna ležišča in hitro zaspijo. Amrokh se prostovoljno javi za stražo:

»Moja vilinska čutila vidijo in slišijo še tako nežen šepet. Zjutraj bomo razkrili uganke, ki nas čakajo.«



Zjutraj ugotovijo Amrokhov motiv nočnega stražarjenja. Ostanejo sami brez svojih konjev.

Lin prvi prekine mučno tišino zaradi izdaje:

»Preklet naj bo ta leden lisjak. Slutil sem, da Vilin s severa ne gre izven svoje dežele, če ga res

neka nuja ne požene v pot. Nisem verjel, da je tako pretkan. Res nas je dobro potegnil. Slutil sem, da ima nekaj za bregom, a sem mu kljub vsemu grdo nasedel.«

Eldar prikima:

»Ves čas sem mu zaupal. Gotovo ve, kje se skrivata oba kristala. Nas je potreboval zgolj zaradi poti do sem. Služili smo mu za kritje, saj se sam ne bi mogel neopazno gibati po teh deželah.«

Lin doda:

»Pa še prav imaš. Severni Vilini bodo morali nekega dne plačati za svoj napuh in samovoljo. Mislijo, da se svet vrti zaradi njih in okoli njih.«

»Najbrž s svojimi rojaki nimaš z njimi najlepših izkušenj,« doda Han.

»Res je. Svoj neprebojni zid so naredili samo zase. Za ljubi mir ob njem so izdali lastne brate. Tega jim z rojaki ne morem oprostiti. A življenje gre naprej. Jeza je zbledela, kajti jeza je orožje te tako imenovane Božanske osebnosti.«

Lena se ježno vmeša v pogovor:

»Ves čas sem slutila, da ima Amrokh na tej poti čisto zasebne interese, v katerih imamo mi vlogo zgolj njegovih lutk. Lahko se igra s svojimi golemi, a igranje z nami se ne bo dobro končalo.«

»El ve, kje je zdaj ta baraba. Ostali smo brez konjev in dela zalog. Kako naj mu sledimo?« Han dvigne glas. Lin se nasmehne:

»Na srečo je Amrokh otrok svoje dežele in njenega napuha. S Tehagaci ne more uporabiti tevapatov¹ za beg izza varno zidovje svoje ledene pušče. Te dežele so na njegovo nesrečo ves ta čas pod bolj ali manj učinkovito zaščito naše milosti. Tega ne ve.«

Lena se nasmehne:

»Skratka, od zdaj naprej je begunec v tuji deželi. Kaj lahko sploh stori z vsemi tremi Tehagaci?«

»Tukaj nič. Pozabil sem mu povedati še eno malenkost. Oba sibeta varuje moje ljudstvo. Poleg

¹ Tevapat – portali za hipni premik iz ene v drugo točko.

sibetov potrebuje še nekatere druge malenkosti, katerih tukaj zagotovo ne more najti. V svojem napuhu misli, da bo zlahka ukrotil moč tehagacov in z njimi storil, kar ima namen storiti.«

Eldar vpraša:

»Kaj bomo zdaj?«

Lin se nasmehne:

»Počakali bomo na nove konje. Moj sokol bo že znal najti pomoč. Saj smo v moji domači deželi.«



Zvečer prijezdi pet konjev. Na enem ugledajo znano silhueto čarovnika Arcusa. Najde jih natanko takrat, ko ga potrebujejo.

»Arcus, končno si prišel,« se razveseli Lena.

Stari čarovnik spretno skoči s konja, se upre na svojo palico in prikima:

»Vsekakor je tukajšnje dogajanje vredno moje pozornosti. Slutil sem izdajo, kajti Amrokh ni bil nikoli s celim srcem za našo stvar. On v Mešarahu vidi grožnjo svojemu strastnemu in večnemu iskanju

moči. Svoje vojske ni ustvaril zato, da bi se igral velikodušnega velikaša, temveč želi vladati. Z vsemi tremi tehagaci, vpetimi v sibete ima možnost dobiti velikansko moč, s katero zlahka obvlada celotno Ledeno deželo. Vsi ostali velikaši se mu ne bi mogli dolgo upirati. Božanske osebnosti sploh ne jemlje resno. Njegov napuh je enakovreden njegovemu stremuštvu. To je slaba kombinacija. Zelo slaba.«

Lin prikima:

»Hvala, da si prišel tako hitro. Moramo priti v stik z Mešarahom. Amrokh je zapletel stvari. Odrešenik mora vedeti, da je orožje ukradel Vilin.«

Arcus spusti pogled in tiho pripomni:

»Ja, Vilin je ukradel tehagaca. Naenkrat se je v tej vojni pojavila nova spremenljivka. Moramo ugotoviti, kam lahko Amrokh pobegne. Kako se lahko izogne nevidnim očem tvojih rojakov?« se spogleda z Linom.

»Mimo njih ne bo mogel. Zdaj že vsi vedo za izdajo. Vsa dežela se je posvetila samo eni nalogi,« in poudari stavek: »Najti Amrokha, ga živega ali

manj živega ujeti in mu odvzeti tehagace, da z njimi ne povzroči kakšnega zla.«

Eldar otožno reče:

»Amrokha sem vedno imel za odprtega, velikodušnega in poštenega Vilina, ki je uspel preseči davno zamero. Očitno je samo igral s sebično namero, da se dokoplje do ultimativne moči. Velika moč prinaša veliko skušnjavo.«

»Najprej moramo stopiti do tevapata, ki nas bo ponesel blizu meje. Ne upam si tvegati skoka na sovražnikovo območje.«



Vilin se spretno izogiba radovednim očem. Zaveda se, da je najbolj iskana oseba Ozunja. *Kako naj dragocene kristale moči prepustim neumnim smrtnikom? Nespretno bi jih uporabili in nad mojo deželo priklicali gnev Božanske osebnosti. Bolje se počutim, ker so z mano. Tisti sibeti niti niso tako pomembni. Bom že iznašel način do moči kristalov.*

Hitro jezdi proti vzhodu. Na območju Cesarstva bo varen. Gozdni Vilini nikoli ne storijo

ničesar, s čimer bi se razkrili človeškim vladarjem. *Kar naj uživajo v svoji patetični vlogi varuhov Ozunja in Aldeverga. Kar naj!* Trije dnevi hitre ježe so ga ponesli na rob Cesarstva. Gozdni rojaki ga niso zaznali. Na srečo jih je malo, a on je tako spreten. Z ljudmi bo zlahka opravil. *Človek je kažipot do brezna. Edemejin ...*

Ozka pot se začne širiti. Ozek prehod med visokimi gorami ostane za njim. *Zdaj sem v deželi Edemejinov.* Pred njim se odpre ravnica Zahodne marke, nekdanji vzhodni del nekdanj bogate Aldeverške marke. Pred mnogimi stoletji je ravno skozi te kraje s svojo skupino zapuščal Cesarstvo. Takrat so bili ti pozabljeni kraji v varnem zavetju središča Cesarstva. Zdaj je to redko naseljeno mejno območje s komaj petino nekdanjega prebivalstva. Zahodna marka je nastala na pogorišču Koalicijskih vojn. Vilin postane oprezen. Zdaj je v deželi ljudi, kateri vlada ostanek nekdanjega veličastnega Cesarstva. Spominjal se je časov, ko je bil tudi sam podanik cesarja ljudi in vilinske kraljice. Od tega je mnogo stoletij.

Zaradi oddaljenosti od domače dežele ni smel tvegati s poskusi vzpostavljanja zveze z s svojim domovanjem. Mora se vzdržati uporabe magije, saj bi ga hitro našli. Hitro mora priti do Semberijskega prehoda in se od tam pretihotapiti preko Zeolije do domače dežele. Samo opreznost ga lahko reši pred radovednimi očmi.



Arcus hitro povede družčino najbližje Severškim vratom. Predhodnica temne vojske lorda Ureusa je sicer zasedla prehod med gorskima verigama, a se ni spustila v dolino izven meja Zeolije. Na srečo zasedba Zeolije še ni bila popolnoma trdna, kajti počasnejša pehota v spremstvu jeklenih pajkov ni mogla slediti hitrim konjenikom, ognjenim kočijam in tzevogom. Posebno slednjih ima temna vojska neobičajno veliko. Vilinska medreja se je potuhnila v obširnih gozdovih, ki so objemali slabo prehodno stezo iz Severških vrat do Zimnika. Temni tzevogi niso preletavali območja, zahodno od Severških vrat.

Skupina hitro najde pot do spretno zakritega šotora plemenitega aerala Eneja Oloma. Temnopolt Vilin ima svetle lase spete v kito, ki mu pada skoraj do pasu. Na brezhibno gladkem obrazu lebdi nasmešek dobrodošlice. Oblečen je v rdečo tuniko, katero krasi starodavni plemiški grb. Han in Lena se srečata še z eno legendo starih knjig.

»Pozdrav, plemeniti gospodar,« se prikloni Arcus in sledijo mu ostali. Vilin negibno vso družčino premeri z ostrim, prebadajočim pogledom in strogo odvrne:

»Vidim, da manjka en sopotnik. Kam mislite, da je šel moj severni rojak?«

Arcus ponižno vljudno odvrne:

»Žal je izven dosega naših milosti. Najbrž je pobegnil na območje Cesarstva, saj se tam lahko s svojimi čarovniškimi močmi zlahka skrije.«

Vilin prikima:

»Verjetno je med ljudmi, a čarovnije ne sme uporabiti. Lahko sicer skriva svoje moči pred nami,

ne more pa jih pred Božansko osebnostjo. Temni car je s svojo strahotno močjo zaslepil vsako moč vilinske vizije. Pogumni gospodar Zeolije je prisilil Vladarja, da se izpostavi. Dal nam je vpogled v strahoto Teme, ki je onstran sedla. Za grofa Hana Zeolskega imamo kurirja s pismom.«

Han stopi korak naprej in rahlo dvigne obrvi:

»Kurirja? Kje?«

Vilin odvrne:

»Kasneje se vam bo pridružil. Podanik plemenitega Zeolca je naš prijatelj in je vreden naše zaščite.«

Han prikima:

»Hvala.«

Lin tiho doda:

»Amrokh Gideus ima tehagace. Na srečo mu še manjkata dva sibeta. A že brez tega nam je zadal hud udarec. Moji sokoli ga ne morejo izslediti, saj je verjetno izginil v deželi ljudi. Tam bo hitro našel sorodne duše, ki podležejo sijaju moči. Ljudje žal

pozabijo na svoj namen, ko dobijo moč v doseg roke.«

Han nestrpno odvrne:

»Samo manjši del ljudi se napačno odloči. Velika večina nima slabih namenov. Moj oče je na ožinah zdržal dlje, kot je obljubil. Upam, da bom kdaj izvedel, kako je umrl. Tako bo lahko kakšen bard opeval njegovo junaštvo.«

Enej prikima:

»Malahid Zeolski je vreden pesnitve. Upam, da bodo nastopili časi, ko se bodo pele pesmi o junaštvih te vojne,« in jih s kretnjo povabi, da mu sledijo v šotor.

Skupina hitro izgine v prostranem, a skromno opremljenem bivališču. Hanu najprej pade v oči očetov služabnik Karij. Slednji se ob pogledu na gospodarjevega sina prikloni. Enej reče:

»Gospodar zeolski, tukaj je tvoj kurir in njegovo sporočilo.«

Han stopi do Karija:

»Vse mi povej!«

Karij zakašlja in najprej izroči zapečateno ovojnico. Han jo hitro odpre in preleti očetovo sporočilo. Za hip senca leže na resen mladeničev obraz. Lena opazi mrak na Hanovem obrazu:

»Kaj je?«

»Pismo je bilo poslano tik pred zadnjo bitko. Demonski angel v podobi krhke deklice, skoraj otroka je strl zeolsko oboroženo silo. Tisto noč je umrlo veliko pogumnih vitezov.«

Enej položi dlan na Hanovo ramo:

»Še bo čas za žalovanje in pesmi. Zdaj je čas za odločitve, kako naprej. Smrt plemenitega moža ne sme biti zaman. Zdaj vas vabim, da se mi pridružite.«

Han prikima in spravi pismo.

Osrednje mesto šotora zavzema na steno pritrjen čudovito oblikovan zemljevid. Na njem so še stare meje med nekdanjimi cesarskimi provincami. S črno so pobarvana področja, katera je zasedla

Božanska osebnost. Enej dvakrat zaploska in služabniki hitijo prinesiti na dolgo mizo hrane in pijače. Z vljudno kretnjo jim ponudi sedeže za lepo oblikovano mizo. Vse vilinsko je tako lepo oblikovano. Vsepovsod je čutiti ta občutek za lepoto. Lepota začasnega domovanja gozdnega vilina kaže moč življenja, silnost življenjske radosti. Za razliko do Amrokhovega domovanja, kjer kljub neizmerni lepoti vlada nek duh umiranja. Han opazi, da tukaj ni tistih letečih svetlečih metuljev ali podobnega. Vojaki so pravi vilini, ne pa golemi. Pravzaprav tukaj sploh ni golemov. Enej ugane Hanove misli:

»Prijatelj Han Zeolski, mi ne uporabljamo golemov in mnogih drugih čarovnij. Mi verjamemo, da moramo ohraniti združenost svoje duše z duhovi narave. Moramo biti eno s svetom okoli sebe in izvorom simfonije tega življenja. Če se ločiš od sveta in njegovega življenja, s katerim deliš dušo, postaneš sebičen, aroganten in poln napuha ter jeze. Mi ne gradimo gradov, niti umetnih vojsk, s katerimi bi ustražovali življenje, s katerim delimo ta svet. Ne

moreš se bojevati s samim sabo. Takšen boj te uniči.«

Lena suho doda:

»Modre misli. A tukaj gotovo nismo zaradi kramljanja o moralnih načelih. Imate kakšne informacije o stanju izza sedla?«

Enej se nasmehne, preden sede:

»Plemenita Lena Pendewar, ste vedno tako neučakani? Ste venomer z mislimi pri vojni?«

Ona se spogleda z Vilinom, kratko odkima in sede med Hana in Eldarja. Čisto pravi vilini so hitro prinesli hrano in pijačo. Enej začne zgodnjo večerjo:

»Dragi prijatelji in prijateljica, huda je ura, ob kateri smo zbrani. Sovražnik življenja je potrkal na vrata svobode. Danes večerjamo tukaj, a jutri bomo mogoče prisiljeni jesti kje drugje. Vladar zla še nikoli ni bil tako močan in nepremagljiv, a svobodna bitja še nikoli niso tako razdeljena in zastrupljena s svojimi slabostmi. Temni vladar ni dosegel uspehov zaradi svojih vrlin, temveč zaradi človeških in vilinskih

slabosti. Ja, tudi vilinski narod je s svojim tiščanjem glav v pesek delno kriv za tako gladek poraz Medalarja. Žal smo gozdni vilini prešibki za kakšen pomembnejši vojaški prispevek. Taghea našega ljudstva je velikanski, a nas je odločno premalo. Pomislil sem tudi na škrate in njihovo kraljestvo. Oni se tudi ne želijo vmešavati, dokler niso neposredno ogroženi. Čez njihove dežele še ni šla temna vojska, zato še ne vedo, kaj to pomeni. Zanima me, kam se bo usmerila volja Carja zla. Kam?»

Arcus dvigne čašo in nadaljuje začeto misel:

»Mešarah čaka na tehgace in sibete. Žal je vilinska spletkar, izvzeti so prisotni in njegovo ljudstvo,« otožno poudari in nadaljuje: »Ta spletkar je zapletla stvar. Mešarah ne more izvesti Obuditve in začeti z osvobodilno vojno. Velika vojska čaka na njegov znak. A tega znaka zaradi umazane spletke še ne bo. Vladar Božanska osebnost, kdor koli je že to, zdaj čaka. Mogoče je zdaj čas, da vam razkrijem bolečo resnico. Temni vladar ni človek tega sveta, temveč je v telesu človeka Onstranstva.«

V šotori završi. Arcus s kretnjo umiri nastali vrvež:

»Nisem vas hotel strašiti, a zdaj je dobro, da ste seznanjeni s tem. Božanska osebnost je neizmerna strahota, ker je njegova zloba v gostem telesu in ima najbrž takšne sposobnosti, kakršne ima Mešarah po Obuditvi ali še večje. Z devetimi zatabi, katere ima popolnoma pod nadzorom, je sposoben strahovite magije, katera nima omejitev tega sveta. Svoje moči ne črpa samo iz tukajšnje energije, temveč tudi iz Onstranstva. Ima neizmeren um, ki prekaša vsak razum tega ali onega sveta. Vsak zastoj v njegovi kampanji me navdaja s strahom, da je na obzorju še strašnejša spletko. Zdaj torej vidite, kakšno zlo nam je nanesel Amrokhov napuh. Upam, da ste popolnoma doumeli vso strahoto njegove spletke. Tudi z vsemi sibeti in vsemi tehagaci je proti Božanski osebnosti zgolj nespreten vajenec. Vladar bo takoj, ko zazna čaranje s tehagaci, našel vir čaranja in lastnika kristalov izsledil ter uničil. Prilastil si bo kristale in z njimi zlahka zavladal vsemu živemu in

neživemu. Noben Mešarah nas ne bo mogel rešiti. Samo El ve, s kakšno grozo bomo soočeni.«

V šotoru znova završi. Arcus je nerad izdal podrobnost okoli narave Božanske osebnosti. Enej je vedel, kaj pomeni utelešenje Elejle v telesu človeka Onstranstva. Jasno mu je, da je vsa vilinska magija proti takšni moči zgolj nedolžen predec.

»Slišali smo o temnih služabnicah, ki v otroškem telesu uničujejo voljo odpora. Kdo so in od kod so? Kakšno je to orožje Teme, ki v enem mahu zlomi vojsko, kakršna je Zeolska?« zanima molčečega vilina na robu mize.

Arcus zakašlja, se sreča s svetlimi očmi vilina in odgovori:

»O njih ne vemo skoraj nič. Imajo velike čarovniške moči in vedno uničijo voljo do boja. Njihova naloga je zasesti določena mesta brez boja. To jim odlično uspeva. Za zdaj vemo za eno takšno deklico, katera je bila nekaj časa celo ujetnica grofa Zeolskega.«

»Kaj?« skoči Han na noge. Arcus mirno nadaljuje pripoved:

»Ne vem, kako je prišla v ujetništvo, a takoj zatem se je obramba Zeolije sesedla. O tem zadnjem boju in dnevih pred njim na žalost ne vem nič. Mogoče Karij, služabnik grofov ve o tem kaj več. Z orožji čarovnije Damejaha je lord Ureus prebil obrambo, katera je toliko časa kljubovala vsej silni premoči.«

Vse oči se uprejo v Karija. On pogoltne grizljaj in odkima:

»Žal ne vem veliko. Ves čas sem bil v bližini grofa, a nisem se udeleževal bojnih posvetov, niti nisem z njim jezdil v zadnji boj. Tik pred zadnjo bitko me je s tem pismom odpustil. Demonskega zlodeja niso ujeli, temveč se je tista drobna krota kar sama pojavila s predrzno ponudbo.«

Han prikima:

»Znova tiste zlobnice. Ampak pustimo zdaj to. Kako bomo našli in zgrabili tistega izdajalskega

Vilina? Če sem prav razumel, ima v svojih rokah edino rožje proti temnemu carju. Se motim?»

Lin otožno prikima:

»Žal se ne motiš. On ni samo Vilin, on je eden najmočnejših mogočnikov mojih severnih rojakov. Ne moreš kar stopiti do njega in mu zagroziti z jeklom.«

Lena jezno položi kozarec na mizo in doda:

»Potem pa pametnejši od naju na kratko povejte, kako se bomo dokopali do orožja? Nisva se podala v izgnanstvo zaradi romarskih užitkov. Naša grofija je propadla zaradi tega orožja. Nočem verjeti, da je bila ta žrtev zaman.«

Arcus se spogleda z Vilini. Prekine trenutke mučnega molka:

»Pot ni bila zaman. Res je, Amrokh nas je prevaral. Najbrž bo hotel uporabiti tehagace. Takoj bom vedel, kje čara. Žal bo enako hitro to vedel tudi Vladar. Kakor hitro bo začutil čaranje, bo pohitel proti viru. Amrokh je mogoče močan vilinski

mag, a je proti Božanski osebnosti nemočen. Samo Mešarah po Obuditvi lahko zlomi moč zatabov. Nihče s tega sveta ni tega sposoben. Takšen je ustroj božjega telesa in tako so stvari urejene.«

Na omizje leže moreč molk. Vsi nekaj trenutkov molčijo. Čarovnik je kratko in jedrnato pojasnil stanje stvari. In to stanje ni prav nič v službi vojne proti Temnemu carstvu. Dan je že od njih so na vrhu prelaza vihrale zastave Temnega carstva.

3. Deklica in grof

Vrh prelaza je obilno pobelilo nočno sneženje. Leden vzhodni veter prinaša mrzlo zimo. Caog Val in Caog Itirar sta se izgubljala v oblakih. Pot preko prelaza se izgublja v globini, potopljeni v meglen plašč. Deklica se je ovila v krznen plašč. Samo drobne oči so zrle v daljavo. Lord armade stoji poleg nje in čaka na njen namig. Ne drzne si prvi spregovoriti. Plemitašica je potopljena v svoje vzvišene misli. Mraz se zareza v vse pore, katere najde na svoji poti. Končno *Damejah* spregovori s svojim nežnim, mogoto izžarevajočim glasom:

»Vidiš gospodar vojne, spodaj so Vilini. Pravzaprav jih ne vidim, temveč voham smrad njihove otroške magije. Zbrali so se in čakajo na šaroka iz lastnih vrst. Ta našalit prihaja z dragocenim darom, neprecenljivimi dragulji. Voham ga, kako je vsak dan bližje našim dverim.«

Lord prikima. Damejah ima svoje niti speljane skozi nešteto spletk, katere istočasno vleče. Nekaj je vedel o tehagacih, izvoru moči sovražnika:

»Smo zato obstali na tem prelazu? Zaradi sovražnikovih kristalov?«

Deklica počasi obrne glavo in dvigne pogled proti mogočnemu obličju vojnega gospodarja:

»Da, dragi lord. Zakaj bi se preganjali po širjavah, če bo orožje samo padlo v naše roke? Zgolj zgrabiti ga moramo, ko nam pride v doseg roke. Verjetno že dolgo niste postregli z ocvrtim Vilinom,« se nasmehne. Lord prikima:

»Ne pomnim dneva, ko sem nazadnje zagrizel v hrustljivo vilinovo zarebrnico.«

Deklica se nasmehne in s pogledom objame prapore, zapičene v trd led:

»Mogoče bodo kmalu stregli z Vilini. In to obilno. Božanska se bo odločila, kaj storiti s hrano tam spodaj,« in pogled ji zaplava nad meglicami zahoda.

V zraku so tzevogi s posebej začaranimi goblini spremljali vsak gib globoko pod sabo. Severna armada je razpolagala z nekaj sto tzevogi in stotinami črnih jastrebov. Popolnoma so obvladali nebo nad Medalarjem. Orli in sokoli Gozdarjev ter Vilinov so se popolnoma umaknili, saj so utrpeli preveč izgub. Jekleni pajki so zasedli najbližje vzpetine in z neživimi očmi budno spremljali morebitne dejavnosti. Nižje na zeolski strani so razporejene tudi ognjene kočije. Deklica ve, da je zmagala njena čarovnija in ne vsa ta orožna moč. Prekine molk:

»Lahko bi stopila v tiste meglice in vzela Vilinom vso voljo do boja. Ampak tega za zdaj še ne smem storiti.«

»Zakaj?« presenečen vpraša lord.

Ona veselo odvrne:

»Prehitro bi se razkrila njihova šibkost in naša moč. Zdaj že vedo, da Božanske ni moč zlomiti. Natančno se morajo zavedati svoje nemoči. Posvetila se jim bom, ko bom ujela našalita. Najprej jih bom trpinčila s spoznanjem, da je njihovo edino orožje v službi Božanske volje. Še prej se bomo mogoče posvetili svojim južnim sosedom. Tam vas čaka obilna mesnica. Vilini ne bodo nikamor pobegnili.«

Njen smeh odmeva po planjavi, preko katere brije leden vzhodni veter. Nekaj trenutkov še stoji, nakar stopi do tzevoga. Spretno se povzpne nanj in zapusti sedlo. Vrne se v toplejše zavetje Severške doline daleč spodaj. Želi se vrniti k svoji trofeji.

S sebe strese sneg in odvrže topla oblačila. Njena svilena tunika zaplapola v toploti ogrevanega šotor. Ne posveti pozornosti negibno stoječim Set'Arusom. Srepo poišče obilno postavbo dragocenega jetnika. Stal je pred lepo izdelanim

reliefnim zemljevidom. Ko zasliši nežne korake deklice, se obrne in se nasmehne:

»Draga moja, niste najbolj razpoloženi.«

Ona se nasmehne:

»Občutki vas varajo. Veste, zakaj ste še živi?«

Malahid Zeolski odkima.

Ona sede naproti njega in poišče njegov sovraštva poln pogled. Deklica razbere njegova čustva:

»Dragi prijatelj.«

On jo prekine:

»Nisem in nikoli ne bom vaš prijatelj,« a ona presliši njegovo opazko:

»Živi ste zato, da sprevidite nesmiselnost upiranja Božanski volji. Dodatek k orčjem golažu ni ravno primerna usoda za tako plemenitega moža. Ampak vaše sovraštvo ne pomaga vam, niti meni ne škodi. Vaše sovraštvo in jeza se krepi in s tem se v vaši duši krepi prisotnost Božanske. Prej, ko boste spoznali, da lahko svoj smisel najdete v službi

Božanstva, lažje bo breme, katerega ste si oprtali. Saj to je bistvo človeškega življenja. Služenje Božanstvu. Zakaj ne bi služili božanstvu, ki ni gluho na vaše molitve, ki vam je blizu in vam stoji ob strani?»

Malahid spusti pogled in ostro, ogorčeno odvrne:

»Sovraštvo do vaše zalege? Jeza? Ne. Pomilujem vas, kajti svoje otroštvo ste zastrupili z zlom, katerega širite okoli sebe. Kje je tista nežna deklica, ki je živela v telesu, preden ga je obsedel Damejah? Kje je? Je še kje v globinah duha? Nikakor ne bom služil vašemu demonskemu carju! Nikdar!« mračno pribije.

Deklica se zakrohota in v hipu zresni. Nežno nadaljuje:

»Kaj je Damejah? Saj ne veste, kaj je to. To sem jaz. Nisem se za razliko od vas ustrašila svojega namena v ureditvi vesolja. Tukaj in v Onstranstvu prihaja na oblast nova moč, novo Božanstvo. Moj namen je voditi sile novega reda. Nočem vojne, a

dokler obstaja upor proti božji ureditvi, je potrebna tudi pomoč orčje pesti.«

Malahid se gromko zakrohota:

»Odpor bo obstajal za vekomaj. Dokler se vi in vaša vojska lemkamija ne razblini ob srečanju z resnično naerikh. Prej ali slej bo prišel in vas po zadnji plati, ker se igrate z ognjem.«

»Mislite na Mešaraha? Našalit prihaja in padel bo s tremi tehagaci naravnost v moje naročje.«

Malahid prebledi. Ona opazi srago potu, ki spolzi po grofovem zatilju. Zmagoslavno dvigne brado in nadaljuje:

»Ups, dragi grof. Pozabila sem povedati, da je izgnanstvo vašega sina potrata časa. A ne se bati! Kmalu bom priredila ganljivo družinsko srečanje. Samo eno do svojih niti moram zategniti in zgodilo se bo. Ste presenečeni?«

Grof ostane brez besed. Skrivnost sinove poti je razkrita. *Kdo je ta našalit? Kdo je izdal odpravo?*

Deklica bere njegove misli. Sočustvujoče tiho doda:

»Vaš vilinski prijatelj Amrokh je ta našalit. Misli, da lahko s tremi tehagaci vlada svoji deželi in se istočasno poigra z Božanstvom. Na njegovo žalost je precenil svoje in podcenil božanske moči. Vilinsko čaranje s tehagaci, čeprav brez dveh sibetov, bo zasmrdelo do neba. In takrat ga bomo zgrabili. Tudi katero drugo magijo bomo zavohali in sledni psi ga bodo zlahka odkrili. Osebno sem se angažirala za ta projekt.«

»Kako angažirala?«

Deklica se znova nežno nasmehne. Tako je videti prav pristrčno dekle. Nihče ji ne bi pripisal tako strašne vloge. Ona otožno odvrne:

»Saj menda niste mislili, da se bom sama podala v neznano? Raje sem uporabila pogrešljive ljudi. Kaj misliš, kdo ti je prišepnil, da v trenutku spremeniš načrte za svojega sina?«

»Vi Kako? Saj ste bili sto kilometrov daleč!« prebledi grof.

»Vsekakor. Žal nisem upala preveč tvegati in nisem uspela pravočasno pobrati tvoji vojski vso bojno moralo. Z manj sposobnimi bebcami okoli kralja sem zlahka opravila tudi na daljavo. Ti si trši oreh. V sebi nosiš avreolo izumrlega viteštva. To je eden od razlogov, da še nisi končal v golaževem loncu. Tvoja življenjska moč bo mogoče še kdaj prav prišla.«

»Kaj pričakujete od mene?«

Ona z roko frkne po zraku:

»Za zdaj še ne vem natančno, niti to ni pomembno. Vem pa, da je vaše življenje še vedno na pozitivni strani enačbe. Pobegniti ne moreš, saj si že izkusil moč uroka, ki te tukaj drži. Zakaj bi po nepotrebnem prelivala kri? Za pokol in orčji lonec ali raženj zadostujejo manj nadarjeni pogrešljivi smrtniki. Nisem morilka. Vedno raje izberem manj destruktivno pot do uspeha.«

Malahid se nasloni na zemljevid:

»Kaj pa, če ste podcenili vilinsko modrost? Kako naj se demon v otroškem telesu parira nesmrtnemu mogočniku?«

deklica se nežno nasmehne:

»Verjemi mi, vsa vilinska nesmrtnost je nemočna proti silnosti božanske moči. Kljub vsemu pa ne bomo vsega prepustili enkratnemu dogodku,« elegantno stopi naproti Malahidu in se na enak način z obema rokama nasloni na zemljevid. Prime nekaj rdečih zastavic, ki predstavljajo mazobe in jih zapiči na nekatere točke ob vilinskem zidu:

»Ob pravem trenutku bodo ti mazobi krenili na izhodišča. V vsakem je cahat Set'Arusov, obogaten z nekaterimi blagodeti posebej začinjene magije zatabov. Ognjene kočije in jekleni pajki so še najmanj nevarni kosi orožja, ki bodo zarožljali ob belem zidu napuha in arogance.«

Malahid mračno pribije:

»Zidu ne boste prebili. Verjemite mi na besedo, vilinska magija je neprebojna.«

»Bomo videli,« ostro odvrne.

4. Vilinova pot

Amrokh spretno prikriva svoje vilinsko poreklo.

Ljudje so tako nepozorni. Hitro se približa svojemu prvemu cilju – mejni soteski med nekdanjim Medalarjem in Cesarstvom. Pred široko strugo velikega Massaneda pa se znajde v zagati. Okoli mostu je razporejena široka pahljača vojnega tabora. Obstane in opazuje. *Ob vsem tem oklevanju so ravno tu morali postaviti svoj tabor. Ravno na moji poti.*

Ni smel tvegati priklica izvidniškega sokola. Tabor najmanj treh medrej je klasičen vojni tabor modernega Cesarstva. Razmišlja, kaj mu storiti. Kar tako se ne more približati. Najbližji most pa je vsaj dan ali dva ježe vzhodneje in je gotovo zastražen. Kaj zdaj? Druga možnost je težko prehodno hribovje, ki objema Semberijsko dolino. V vsakem primeru ga čaka najmanj dodaten dan ali dva dragocenega časa. Družčini, kateri je izpred nosu izmaknil dragocena kristala, gotovo križem rok ne objokuje izgube dragocenosti. Najbrž ga bodo želeli prestreči na poti domov. Mora jih prehiteti. Čakata

ga dve oviri. Najprej cesarska vojska, zatem pa še nič manj naporni orki.

S svojimi vilinskimi močmi raziskuje lesen zid z razglednimi stolpi, na katerih vihrajo cesarske, vojvodske in vojne zastave. Noben urok ga ne more na odprtem skriti pred pogledi stotin stražarjev. Odloči se za poskus preboja čez hribovje. Najbrž je kakšna steza. Toliko lahko zaupa svoji vilinski intuiciji. Urno požene konja in izgine v zasneženem gozdu. Megličasta silhueta zasneženega hribovja je v teh razmerah kar pol dneva severneje. Potem ga čaka tvegan prehod čez strma pobočja in na koncu še spust v dolino, o kateri ne ve skoraj nič.

Kljub vilinski moči konj slabo napreduje. Vztrajno se pogreza v mokro in debelo snežno odejo. Nalete severnega vetra vsaj malo blažijo smreke in breze, ki tod rastejo v nenavadni simbiozi.

Hribovje raste počasneje, kakor si je zamišljal. Noč ga bo našla sredi gozda. Nihče ne ve, kakšne zveri skriva ta pozabljen gozd.



Vilinski gospodar Enej Olom pospremi skupinico do samega roba vilinskega tabora. Nizki šotori so se spretno zlivali z naravo. Dva dni so bili gosti ponosnega plemiča in zdaj je nastopil čas, da gredo svojo pot.

Enej ustavi svojega konja na robu nenavadnega spleta svilenih niti:

»Tako, tukaj se konča moja pot. Rad bi šel z vami, a žal dogodki zahtevajo mojo neprestano prisotnost. S pomočjo začarane berekoh palice boste zlahka našli vrzel mimo sovražne vojske. A očem sovražnikovih vohunov se boste lahko izmaknili samo z lastno veščino tihotapljenja. Zato le previdno.«

»Hvala,« se Lin zahvali in trdno drži začarano palico. Brez obotavljanja poženejo konje po zasneženi pokrajini. Pred njimi se vzpenjajo na pogled neprehodne gore Aldeškega visokega gorstva. Skoraj vsi vrhovi in nedosegljivo strma sedla med so višje od treh kilometrov. Podobno vsem gorstvom znanega sveta so te gore strm in strnjen

neprehoden zid, ki nudijo le malo prehodov. Zgolj gozdni vilini poznajo skrivni prehod čez Aldeške gore mimo nadzorovanih Severških vrat. Pozabljena steza drzno obide najvišji vrh epskega imena Mešarik Caog in se spusti v zatrep Južne Severške doline, tik izpod izvira Velikega Massaneda, ki se iz skal bruha v veličastnem slapu. V tem zimskem času so vrhovi v oblakih in jih tzevogi ne bodo mogli najti. Vsaj upajo na to.

»Žnova gremo v hrib,« se nasmehne Lena. Han prikima:

»Nova avantura. Ta pot bo najbrž precej zahtevnejša. Upam, da imamo dovolj vrvi in klinov.«

Arcus reče:

»S takšnimi razmerami imam dovolj izkušenj. Od sneženja je minilo že pet dni in zmrzal je dovolj huda, da bo varno. Samo, da nas pred prehodom ne doseže še kakšno obilnejše sneženje ali krdelo utešev.«

Ostali člani družčine ves čas molčijo. Nič kaj niso polni veselja do prebijanja čez gore. Vilinski

konji so sicer sposobni premagati precej zahteven teren, a tokrat brez pomoči vrvi in klinov ne bo šlo. Potem je tu še grožnja krvoločnih utešev. To so vzdržljive zveri, ki napadajo v krdelih. Pravijo jim zveri divjine, saj živijo izven civiliziranih dežel severa. Lin ima ves čas roko pripravljeno na strel. Ampak ob napadu velikega krdela niti hitrost vilinskega lokostrelca ne pomaga.

Zaslišijo presunljivo tuljenje utešev. Ti volkovi, velikosti trimesečnega teleta, so izjemno hitri in vzdržljivi. Celo popolnoma odrasel samec velikega sabljezobega medveda kuš se umakne krdelu teh zveri. Lin oprezno preiskuje z redkim drevjem poraščeno pobočje. Imajo srečo. Veter piha s hribov navzdol in jih zveri ne vohajo. Ne smejo biti izvohani, kajti hrup napada velikih volkov gotovo privabi zmajske izvidnike.

Veter prinaša samo leden mraz. Meglice so vse gostejše. Edini zvok je presunljivo zavijanje vetra. Visoke gore so popolnoma zakrite z oblačno zaveso. Mrak se začne gostiti. Eldar, Lin in Arcus iščejo prostor za varno prenočevanje. Žal strmo

pobočje ne nudi kakšnega posebnega zaklona. Ostanki poti so popolnoma zabrisani in edini vodnik je začarana palica v Linovih rokah. Mrak se zgosti v noč. Veter še kar neusmiljeno biča popotnike med vztrajnim napredovanjem navkreber do vrha prvega grebena. Ta del še ni tako nevaren. A že spust na drugo stran bo zahtevnejši. Arcus in Eldar sta se tega dobro zavedala, saj sta odlično poznala konfiguracijo tukajšnjih gorskih hrbtov. Pred glavnim grebenom sta dva nižja hrbta. Prvi je lažji, a nadaljnja pot zahteva poznavanje polic, ki se vijejo med ostrimi granitnimi skalami. Takšen poznavalec je vtisnil pot v barakh palico v Linovi roki.

V trdi temi najprej obstane Eldar:

»Naprej ni varno. Tukaj se bomo utaborili. Nobenega ognja. Nebo se je malce razjasnilo, zato ne smemo tvegati, da nas najde tzevogov toplotni vid.«

Han vzdihne:

»Brez ognja smo pa zagotovo izpostavljeni morebitnim volkovom in podobnim zverem teh gozdov.«

Arcus ga potreplja po rami:

»Takšna je divjina pred sovražnikovim nosom. Ves čas bomo morali izbirati med dvema enako nevarnima tveganjema. Ne gre drugače.«

Han stisne ustnice in hitro pripravi zimsko vrečo. To vilinsko darilo je namenjeno prenočevanju na odprtem sredi zime. Narejena je iz dovolj trdega blaga, da ga volk ne more pregristi. To je sicer bolj slaba uteha, a bolje nekaj, kot pa nič. Lena se uleže poleg njega in smukne v vrečo. Zaradi vetra ni mogla zgolj šepetati:

»Še ena avantura brez jasnega cilja. Upam, da tokrat ne bomo končali praznih rok. Rada bi tisti izdajalski kači primazala kakšno klofuto.«

Oglasi se Arcus:

»Verjemi, imela boš to priložnost.«

Lena z gorčino v glasu odvrne:

»O ja, samo čez te gore pregrizemo, se prebijemo mimo sovražnikovih patrulj in ujamemo Vilina, ki komaj čaka, da ga najdemo. Res dobri obeti.«

Arcus se vedro nasmehne:

»Ampak so obeti. Že to je nekaj.«

Zjutraj jih prebudi nežno sneženje. Veter ponoči pojenja. Oblaki gosto prekrivajo nebo. Lin tiho komentira:

»Ne vem, naj se tega pokrova veselim ali bojim?«

Eldar prvi pospravi svojo vrečo in skoči na konja. Sledi mu Lin in zatem še preostali. Eldar z roko nakaže Linu vodstvo:

»Od zdaj naprej smo odvisni od tvoje palice. Še pred poldnevom bomo na vrhu, zatem sledi spust, kjer smo brez tebe hladni.«

Lin požene konja in mu sledijo. Ves čas do vrha molčijo. Občasno zaslišijo volčje tuljenje. Lin s svojimi vilinskimi očmi prečesava okolico in nebo

nad njimi. Med vse redkejšimi drevesi je vse več ruševja. Občasno splašijo kakšno gozdno žival, ki odhiti svojo pot.

Na vrhu grebena se na drugo stran okoli tristo metrov globoko spušča splet precej ozkih polic. Malce se nadihajo, razgledajo, kolikor je to možno zaradi mimohoda meglene zavese in nadaljujejo pot.

Skalne police so celo za vsega vajene vilinske konje huda preizkušnja. Pot se je zaradi spolzkosti in strmine silno zavlekla. V dolini jih pričaka precej gosto rušje in zgoščene zaplate velikih smrek. Zaslišijo zvok vode. Lin se ozira okoli sebe in konj nemirno prestopa. Poti že dolgo ni nihče izsekal, zato samo sluti, kje se vije.

»Pot si bo treba izsekati.«

Arcus vzdihne:

»To se mi ne zdi dobro. Mogoče je kakšen naravni prehod na drugo stran.«

»Ne vem, če bo palica delovala po takšnem ovinku.«

»Še vedno se lahko vrnemo nazaj,« odvrne Arcus. Eldar prikima. Lin skomigne z rameni:

»Pa poskusimo. Za začetek bolje to, kot sekati pot.«

Skupinica ob steni, kateri ni videti vrha, jezdi vse višje proti zatrepu doline. Veliko ur so porabili za pot. Končno se rušje dovolj razredči, da lahko prečkajo zeleno nadlogo. Prečkajo potok in nadaljujejo na drugo stran. Palica v Linovih rokah je hladna. *Torej smo daleč izven poti.* Na drugi strani jih čaka enak zastor sten. Spretno iščejo pot med velikimi balvani in vse gostejšim rušjem. Končno Lin zazna reakcijo palice. Veselo zakliče:

»Palica je našla pot! Kmalu bo treba zaviti gor,« in pogleda kvišku proti kipečim stenam. Granitni stebri svečano kipijo v nebo in izginjajo v mitični beli zavesi. Lin kmalu ustavi konja in s pogledom išče vrzel v steni:

»Tukaj mora biti prehod. Upam, da še obstaja.«

Eldar prvi opazi skrit usek:

»Tam je.«

Lin se oddahne in povede skupino. Kmalu se začnejo prebijati navkreber. Ta hrbet je zahtevnejši. Noč jih preseneti tik pod vrhom. Zgolj vilinskim očem se lahko zahvalijo, da varno pridejo na široko sedlo med dvema vrhovoma. Le tu in tam pobeljeno temino granita prekinja zaplata rušja, težko obloženega s snegom.

Znova jih čaka noč brez topline ognja.

Novo jutro jih burno pozdravi z bučanjem vetra. Megle se kot preganjen plen podijo med skalami. Komaj so videli en drugega. Še glasove veter kot nekakšna roparica odnese v nepovrat. Za znosno sporazumevanje morajo kričati. Hitro zapustijo izpostavljeno sedlo. Spodaj jih čaka še manjša dolina, ki se izteče v vrtoglavem prepadu.

Družčina tako še en dan preživi v megli in vetru. Na srečo so vsaj za silo varni pred radovednimi pogledi zmajskih izvidnikov. Vsaj upajo na to.

5. V deželi Medalarski

Osamljen vilinski jezdec se prebije mimo cesarskih straž in obmejnih postojank. V daljavi ugleda silhueto gradu na griču, katerega objema utrjeno staro mesto Landogar. Včasih je bilo to mesto zeolska južna utrdba, zdaj pa je najbrž polno orkov.

Grad Landogar je silno stara utrdba. Nazadnje je v njem bival Nemej Landogar, poveljnik južne meje Zeolije. V burnih dnevih po zlomu pri Ožinah je plemeniti Landogar poskušal kljubovati povodnji orkov in kačjeglavcev. Z drugorazrednimi prostovoljci je našel smrt v kratkem in ogorčenem brezupnem odporu severno od mesta. Tik preden so orki hoteli naskočiti nezaščiteno mesto, se je vmešala Prevzvišena in v mesto so vkorakali Zalabenci in Hendveji. Na grajskem vrtu so

zaplapolale zastave Carstva, Zalabena in prapori dveh zalabenskih medrej.

Vilin ne ve, kdo je zdaj gospodar mesta. Niti ne more vedeti, da je malo prej pristala jata tzevogov s pomembnim gostom.

Na ravnici opazi nenavadne bojne stroje. Eni so nepremični, a drugi, podobni velikanskim pajkom, škripajoče korakajo. Takšnih bojnih strojev še ni videl. Stisne ga slutnja. Konja požene v objem gozda. Želi si podrobneje ogledati nenavadne bojne stroje, a ga premaga zla slutnja. Noče tvegati soočenja s temno vojsko. Najbrž jih je preveč za enega vilinskega velikaša.

Deklica stoji na najvišjem grajskem stolpu. Ob njej so neme postave Set'Arusov. Opazovala je drobno silhueto, ki se pojavi in znova izgine v obširnih gozdovih vzhodnega konca Aldeškega gorstva. Mogočni gorski stolpi se izgubljajo v meglenem ovoju. Set'Arus ji poda podolgovato cev, na obeh straneh zaprto s stekleno lečo. Namigne negibni postavi izza sebe:

»Dragi prijatelj, sam se prepričaj o nemoči Vilina,« in mu poda svojo kovinsko cev:

»Poglej skozi ta termodaljnogled. Vilin tako obupno sije, da me je skoraj oslepel. Ni je čarovnije, ki ga lahko od zdaj naprej skrije.«

Grof Malahid se zdrzne, stopi poleg deklice in zgrabi za ponujeno napravo. Pogleda v smeri dekličinega prsta in res zagleda zelenkasto silhueto, ki žari na belem ozadju.

»Zakaj ga ne zgrabiš, če si tako mogočna?«

Deklica se nasmehne:

»Zakaj? Najprej mi mora prirediti še družinsko srečanje. Potem bom vse skupaj na mah zgrabila. Božanstvo bom res obilno obdarovala.«

Malahid komaj zadržuje izbruh besa. Ta deklič se dobesedno norčuje iz mogočnega vilinskega gospodarja. Takšno pošastno bitje ne sme več živeti. Napne mišice. Zdaj je čas za akcijo. Zdaj. Še preden bodo stražarji mignili, jo lahko zaluča čez zid. Samo sekunda ...

Deklica poišče njegov pogled in se ledeno zareži:

»Dragi prijatelj, raje ne poskušaj, kar imaš v mislih. Bolelo bo, a ne mene.«

Grof napne mišice in kot medved ur vso moč usmeri proti deklici. *Ne misli na nič.* Začuti udarec v neprebojni nevidni zid. Strahotna bolečina ga prešine po hrbtenici in glavi. Sesede se na kolena. Deklica mirno zre v tresoče telo na kolenih:

»Opozorila sem te, dragi prijatelj, da ne poskušaj z neumnostmi. Ta bolečina je nepotrebna.«

Grof zaječi:

»Čarovnica, ne boš zmagala. Upam, da bom živel dovolj dolgo, da vidim propad zalege tvojega gnezda zla.«

Deklici se oči rdeče obarvajo in zasijejo kot dva velika rubina. Mračno pribije z glasom, ki se skeleče zareže v Malahidova ušesa:

»Pozabi na upanje in raje zaupaj novemu redu. Z vsakim dnem se krepija tvoja jeza in strah. Božanstvo v tebi zmaguje in kmalu boš naš.«

Zatem sunkovito obrne glavo proti gozdu, skozi katerega hiti Vilin:

»Tudi našalit bo prepoznal resnično božanstvo in se mu priklonil.«

Grof odkima:

»Nikoli.«

»Bomo videli,« odvrne deklica in namigne Set'Arusom. Zapustijo stolp. Malahid občuti ost stražarjevega kopja in počasi vstane. Deklico zre v hrbet in po svoje občuduje neizmerno eleganco njene hoje.

Amrokh začuti, da ga nekdo opazuje. Neprijeten občutek ga ne zapusti niti v gozdu. Ustavi konja in skozi krošnje zre proti mestu, katerega zaradi gostega smrečnega gozda sploh ne vidi. Zazna prisotnost nečesa zloveščega. Oblije ga pot. Trdno prime uzde in še močnejše požene konja.

Odloči se za potovanje po gozdu vse do primernege mesta, kjer bo prečkal čistino. Upa, da se bo uspel izogniti sovražnikovim očem. Zdaj je na sovražnem ozemlju. Mogoče bo moral celo priklicati svoje goleme, ko bo dovolj blizu varnega zavetja domače dežele.



Družčino je do prečkanja glavnega grebena spremljala sreča. Arcusove veščine so prišle še kako prav med prečkanjem nevarnih odsekov. Vzpnejo se iznad meglenega morja. Razkošnega sijaja sonca na modrini neba, prepredeni z belimi nitastimi oblaki sploh ne občutijo. Leden mrz odganja vsako toploto nizkega zimskega sonca. Začutijo olajšanje, a istočasno zaskrbljeno preiskujejo nebo.

»Upajmo, da tzevogi ne letijo višje od treh in pol kilometrov.«

»El ve, kaj lahko pričakujemo od temne čarovnije,« z jezo v glasu doda Eldar. Han in Lena se osupla razgledujeta. Nahajajo se na precej širokem

sedlu, a okoli so veličastni granitni stebri visokih vrhov.

»Ti vrhovi so visoki skoraj pet kilometrov. Ne vem, če so jih vse imenovali. Tam zadaj se greben zniža v Severška vrata,« poskuša Arcus potešiti njuno radovednost. Lena z očmi navdušeno objema veličastne, v pravljlično modrino neba kipeče granitne konice in očarano odvrne:

»Kakšen prizor. Naši ljudje ne zahajajo v te gore. Te so namenjene slavljenemu Elu in njegovim duhovom.«

»Družčina, na tem sedlu smo lahka tarča. Ne bi računal s tem, da tzevogi ne morejo tako visoko. Raje tega ne preizkušajmo. Spustimo se nižje, v zavetje megle,« reče Lin nestrpno:

»Palica kaže, da moramo skoraj navpično navzdol. Sonce ima še tretjino poti. Najdimo si varno zavetje za prenočevanje na manj razglednem kraju.«

»Prav ima,« prikima Eldar in nadaljujejo pot. Zdaj jih čaka še bolj ali manj samo sestop v toplino doline.

»Upam, da bomo imeli takšno srečo še pri sestopu. Zdaj vstopamo v Medalar.«

Družčina ne opazi drobne pike visoko na nebu. Z nenaravne višine jih opazujejo mrtve oči.



Velika kristalna plošča oživi. Prikažejo se temni granitni vrhovi in v sneg zakopano sedlo. Na njem pa temne premikajoče pikice. Deklica zadovoljno sklene roke:

»Tako, pa smo jih našli. Čez gore so jo ubrali ravno tam, kjer sem pričakovala. Naj še živijo v iluziji, da so jo neopazno pobrisali pred našimi očmi. Pustimo jim veselje do samoprevare, kako spretni tihotapci so. Dragi prijatelj, ena od teh pikic je tvoj sin s prstanom, katerega si mu poslal. Z njim se bo zaključila dinastija Zeolcev. Tvoj sin gotovo ni prstana kje zakopal. Še vedno se lahko odločiš za

pravo stran. Drugače pa ... imam alternativo. Zeolska družina ste silno zanimiva družčina.«

Malahid strese z glavo:

»Nisem vaš prijatelj, niti se ne bova ne jaz, niti moj sin priklonila Elejli.«

»Kakor želiš,« frkne deklica in namigne hendvejskemu častniku, da nekoga pripelje. Temnopolti mož urno zapusti grajsko sobo in se čez nekaj trenutkov vrne. Malahid prebledi ob pogledu na moža, ki pride skupaj s častnikom. Najprej se začudi, nakar se mu obraz raztegne v smeh:

»Ha, ha, koga si našla. Očitno si nagrabila kar čedno število pretendentov na moj fotelj. Grof mora imeti še kaj več od prstana in želje po vladanju. Kako naj vlada nekdo, ki vzbuja posmeh in pomilovanje?«

Deklica se ledeno nasmehne:

»Božanska potrebuje samo izvrševalca božanske volje. Tudi tvoj brat je dovoljšni za kaj

takšnega. Med enim in drugim šilcem krepkega bo že našel čas za izvrševanje volje božje.«

»Ha, ha, res si me razočarala. Tarik Zeolski, vladar Zeolije, ha, ha, res dober štos!«

Malahidov mlajši brat je pravo grofovo nasprotje. Usoda se je resnično poigrala z družino Zeolskih. Pajkovsko suhljati udi so groteskno viseli od suhega trupa, na katerem čepi skoraj plešasta glava s smešnim krompirjastim nosom. Najsmešnejša je neurejena kozja bradica na obrazu, ki najbolje pristoji kakšnemu klovnu. Rdeče ličnice so podobne tarči za metanje gnilih paradižnikov. Piskajoči glas lastnika smešne pojave tresoče odvrne:

»Moj veliki in pomemben brat! Veš, nisi samo ti na svetu. Družina sem tudi jaz. In če ti nočeš rešiti ljudstva trpljenja, bom to jaz storil.«

Malahid mračno zagrmí:

»Ti pijandura nesposobna! Prodal si se za sodček smrdljivega žganja! Saj menda ne misliš, da boš kdaj vladal Zeoliji! Ali pač?«

Deklica se zahihita:

»Res ganljivo družinsko srečanje. Tarik je kljub mnogim nasprotnim mnenjem pokazal zavidljivo veliko prožnosti pri razpletanju dilem trenutnega stanja. Bodimo realisti! Zeolija je zasedena. Tzevogi bodo kmalu zlomili še zadnji odpor na tisti skali. Žal niste gradili trdnjave za obrambo proti ognjeni moči iz zraka. Tarik bo zaustavil nepotreben pokol.«

»Zaustavil? Saj ni več kaj zaustavljati. Zeolska vojska se je pogumno borila in častno izginila med legende prednikov.«

»Žal mi je, a se motiš. Moj obisk v tvojem vojnem taboru in kasnejše zajetje sta imela svoj namen. Nevtralizacija, ne pa uničenje vojske, je moja mantra. Izvirne veščine bodo še kako koristile malce spremenjenemu zeolskemu mazobu. Za kakšen dan bo odpor samo še tam, kjer ga jaz potrebujem za svoje načrte.«

»Ti kača strupena! Kaj si storila z ljudmi?«

»Nič. Samo malce sem jih spremenila. Saj ne gre za neko pomembno čarovnijo. Ljudje sicer ne

spremenijo navad, a hitro spremenijo boga, v katerega verjamejo. Smer kopja je vprašanje vere.«

Molk zapolni sobo.



Vilin se nikakor ne more znebiti občutka, da je opazovan. Kljub vsej opreznosti in pozornosti ne more ugotoviti, kdo ga opazuje in zlasti, od kod ga opazuje. A vilinska čutila se ne motijo. Iz žepa potegne pomečkan zemljevid. Bolj zase mrmra:

»Hm, reko bom prečkati moral in se izogniti Zeolvergu. Ta del bo najbolj tvegan. Na čistini bom vsem na očeh. Najbrž bo treba malce magije, da se izmaknem radovednim sovražnikovim očem.«

Ne polaga pozornosti na piko pod sivino oblakov. Vso svojo pozornost usmerja na prostranstva opustele dežele. Za zdaj še ni videl niti enega človeka ali sledov boja ljudi z orki. Zgolj ta svečana tišina in bela spokojnost, tako podobna domači deželi. V prijetni belini snežne odeje se počuti tako domače. Skoraj je vohal vonj domače

dežele. A do tja je še daleč, vsaj deset dni ježe. Tudi vilinski konj ima svoje omejitve.

Usmeri se do reke. Mrak že dodobra premaga izdajalsko dnevno svetlobo. V mraku in ponoči bo lahko hitro napredoval. Zapusti zavetje gozda. V daljavi zagleda svetlobo vasi. Prva sled bivanja, če odšteje tiste groteskne pošasti pri Landogarju. Napne ušesa in sliši govorico. Čisto navaden pogovor o navadnih rečeh. Spokoj mirnih dni. Res nenavadno. Zasliši tudi pasji lajež. Seveda! Veter piha proti vasi in psi so ga gotovo zavohali. Stisne ustnice in spodbode konja, ki zdirja čez zasnežen travnik, prepreden z grmičevjem. Zvok vasi se oddalji in izgine v tišini noči. Kmalu zagleda temno silhueto lesene gradnje. Najprej zavoha značilne orčje konje, zatem zavoha še njihove enako smrdljive gospodarje. Hitro oceni, da gre za velik orčji tabor. Zasliši zversko renčanje in grobo orkovščino. Najbrž je v teh stoletjih idiličnega miru domače dežele pozabil, da tudi orki govorijo viliščino s precej grobim naglasom. Obstane in prisluhne. Med grobim renčanjem orkov prepozna

še značilno južnjaško govorico Hendvejev in celo medalarski izgovor pogovorščine. Res čudaška mešanica, ki ni podobna Temnemu carstvu, kakršnega pozna. Temni car, kolikor mu je znano, za vojne uporablja samo orke in kačjeglavce, saj ljudem ne zaupa. Ljudi se ne da tako zlahka nadzorovati. V soju osrednjega tabornega ognja zagleda plapolajoče zastave. Nenavadno, a plapolale so različne zastave. Nobene od njih ne prepozna. Previdno se oddalji od lesene trdnjave. Takrat zasliši škripanje in nedaleč stran zagleda silhuete jeklenih pajkov. Groteskne pošasti korakajo po cesti proti trdnjavi. Zdaj začutil pravo priložnost, za manjši ogled nenavadnih čudes Teme. Konja priveže ob deblo podrtega drevesa in se sam tiho, kot to znajo samo Vilini, približuje izvoru presunljivega škripanja. Škriip! Škriip! Zagleda kovinske pošasti, ki se elegantno premikajo na osmih pajkovskih nogah. Škriip! Škriip! Nežive oči medlo žarijo. Vilin spozna, da gre za mehanične naprave. *Temni vladar si je omislil nekakšne kopije golemov.* Zasliši govorico. Čisto se stisne k tlom.

Pajke spremljajo v bele oklepe odeti vojščaki, kakršne prvič vidi, čeprav je v svoji večnosti videl že marsikaj. Iz njihove govorice sklepa, da gre za Hendveje. A niso vsi Hendveji. Prepozna tudi medalarsko pogovorščino. To so govorili konjeniki med posameznimi pajki. Zbegano premišljuje, kakšna je to vojska. *KKaj medalarski konjeniki počno med sovražnikovimi napravami? Kolona gre počasi mimo in v daljavi zasliši rezke ukaze. Škripanje je vse dlje. Zdaj je čas, da nadaljuje pot.*

Jezdi vso noč. Do jutranje zarje začuti utrujenost. V daljavi ugleda kačo reke. Veliki Massaned je že tukaj tako široka reka. Ni pričakoval tako velike struge. Spodbode konja, kajti še pred sončnim vzhodom se hoče skriti v osamljen gozdič sredi ravnice. Trdnjava je že daleč za njim.

Sonce pokuka na jugovzhodu. Počasi se dviguje iznad zasnežene pokrajine, katero prekriva plašč hladne megle. Pod zgoščeno skupino bukev si uredi dnevni bivač. Še prej preveri, da je res sam. Na srečo je sredi ničesar. Okoli sebe vidi posledice jesenske poplave. Torej je na zunanjem poplavnem

pasu. Tod namreč ni naselij ali pomembnih prometnic. Na srečo.



Skupinica se končno prebije do doline. V daljavi zagledajo silhueto majhne vasi. Nedaleč stran opazijo kolovoz. Zaslišijo tudi šum potoka. V zatrepu doline grmi mogočen slap, v katerem izvira mogočna reka Veliki Massaned. Silna veličastnost največje reke sveta je očitna že tukaj, v bližini samega izvira. Lin zatakne palico za pas in olajšano vzdihne:

»Končno je ta pot za nami.«

Arcus prikima:

»Pravzaprav se šele zdaj začnejo prave težave. Nahajamo se v sovražnikovi deželi. Moramo se izogibati tako sovražnikom, kot prijateljem,« se obrne proti Hanu in tiho doda:

»Nočemo, da se začne širiti novica o vrnitvi zakonitega grofa. Te govorice nas lahko prehitijo in dosežejo izdajalca, sovražnika ali celo oba skupaj.«

Han samo prikima in odvrne:

»Kljub vsemu smo v deželi, katero poznam. Vsaj nekaj malega prednosti pa le imamo. Najprej moramo ugotoviti, kje je Amrokh lahko smuknil v našo deželo in zatem predvideti, kje in kako jo bo prečil.«

Poženejo konje v zavetje starodavnega gozda. Spregledajo in preslišijo prelet majhne neslišne nakaze.

Med veličastnimi smrekami razjahajo in se posedejo okoli zemljevida Zeolije. Lena hitro prekine molk:

»Naša baraba je v Zeolijo vstopil tukaj,« in prst položi na Landogar. Eldar takoj vpraša:

»Zakaj tako misliš?«

Dekle strogo odvrne:

»Vživite se v vilinov položaj. Ve, da ne more skozi Ozunje do svoje sterilne dežele. Linovi rojaki bi ga gotovo izsledili, še preden bi prišel do Zimnika. Je

tako?» se spogleda z Vilinom, ki samo prikima. Ona preleti družčino s hitrim pogledom in nadaljuje:

»Torej se je napotil v Cesarstvo. Zahodna marka je redko naseljena. Tam ga nihče ne išče. Šel je po najkrajši poti, ki ga pripelje do tu,« in znova položi prst na trdnjavsko mesto. Arcus se naveže na njene besede:

»Lenino razmišljanje je smiselno. V Zeolijo lahko vstopi samo tu.«

»Zakaj pa misliš, da je šel v Zeolijo? Govorimo o vilinskem gospodarju, ne pa navadnem ubežniku. Zakaj ni šel še dlje na vzhod?» vpraša Eldar.

Lena zajame sapo in hladno pribije:

»Kot prvo, najbrž se mu mudi. Kot drugo, najbrž razmišlja, da se bo lažje izmuznil skozi deželo, katera je še v kaosu sovražnikove zasedbe in mogoče še ni čisto klonila. Preko urejene dežele se je težje prebiti. Eldar, Amrokh jo je smuknil v Zeolijo ravno tu. Ne vemo, kako je z Landogarjem. Mogoče je ujel celo kakšno obleganje in se tako zlahka prikradel na ravnico. Ob Velikem Massanedu

je nekaj poplavnih območij in tam so idealni gozdički za skrivanje pred radovednimi očmi. Edini optimalni prehod v ledeni pekel pa je preko prelaza, kjer smo tudi mi šli. Ne bo tvegala ovinka do Argaške tesni. Tam je gotovo veliko sovražnikovih čet. Najbrž bo južno od Zeolverga preko Inihajskega mostu poskušal prečkati Massaned. Ne bo tvegala prehod čez mesto, kjer je zdaj gotovo obsedno stanje, če ne še kaj hujšega.«

Han strne njene besede:

»Najprej moramo pohiteti do očetove počitniške rezidence. Najkrajša pot je čez prelaz desno od Massanedskega slapu. Zjutraj zarana odrinemo na pot. Tam najbrž ni straž ali drugih sovražnih čet.«

»Torej še eno prečkanje gorskega sedla. Pa smo spet tam,« vzdihne Eldar. Vsi prikimajo. Čaka jih še ena noč brez toplote. Lena stopi do velike smreke in se nasloni na njeno hrapavo skorjo. Han tiho pristopi:

»Nekaj te skrbi.«

»Ne vem, imam zlo slutnjo. Prelahko smo se prebili preko gorovja. Niti enkrat samkrat nismo niti zaslutili, niti videli letečih izvidnikov. Naš sovražnik ni površen.«

On dvigne obrvi:

»Prelahko? Tebi se je pot zdela prelahka?«

Ona sunkovito obrne glavo in se sreča z njegovimi očmi:

»Sovražnik nas je moral zaslutiti. Vrh Severških vrat je zasedla sovražnikova vojska. Slišala si Eneja, ko je govoril o strahotah magije Temnega carstva. Mogoče so naše pameti prekratke za doumetje zapletenih spletk Elejle. Slutim, da na nas motri Temni car. Tudi Amrokh, ta prekleti izdajalec, je najbrž skrbno nadzorovan.«

»Si te svoje sume omenila Arcusu?«

Ženska odsotno odkima:

»Ne, a čarovnik to gotovo sluti. Njegova čarovniška intuicija ali karkoli že ima, ga je gotovo že davno opozorila na prežečo nevarnost. Bojim se,

da se bomo znašli v pasti naslednji hip, ko ujamemo Amrokha. Koliko časa se lahko upiramo magiji tistih otroških čarovnic? Slišal si, kako je uročila očeta in njegovo vojsko. Kar ni zmogla premočna jeklena pest v skoraj dveh lunah, je zmogla drobna deklica v eni sami noči. Kaj misliš, koliko možnosti imata proti njeni moči Arcus ali Lin?»

»Nikakršnih,« zaslišita izza sebe glas starega čarovnika:

»Lena ima prav. Že od vzpona na najvišji prelaz slutim, da nas nekaj opazuje. Zdaj sem o tem še trdneje prepričan. Deklica ni navadna čarovnica, temveč je v njej utelešen mogočni damejah. To je silna moč, izvirajoča v teminah Megešelega. Vesta, kaj je to?«

»Še ena legenda. Vsak plemeniti mož ali žena Zeolije pozna stare mite. Nikoli ne veš, kdaj lahko kateri od teh mitov oživi.«

»Samo Mešarah je kos tem zlodejem. Mešarah, sveta izvršna sila božjega razodevanja v tem in onem svetu. Samo Mešarah, posvečen s

tremi tehagaci in tremi sibeti lahko objame vseh devet talismanov luči in z njimi razbije zlo moč zatabov. Kar je iz Megešelema, se mora tja tudi vrniti.«

»Uf, torej smo sredi legend.«

Arcus nemo prikima in pozorno spremlja tišino gozda. Samo tu in tam enakomerno šumenje bližnjega potoka prekine kakšen živalski krik. Življenje gre svojo pot ne glede na vojskovanje za tega ali onega boga. Zdaj so vsi bogovi postali bogovi vojne.

6. Srečanje

Vilin se spretno izmika (vsaj tako misli) sovražnikovim patroljam. Presenečen je spričo pisanosti sovražnikove vojske. Presenečen je tudi zaradi lahкости, s katero temno vojsko v mislih čisto nagonsko imenuje sovražnik. Čakaj *no malo*. Saj *niso* sovražniki. Dokler Vilini nismo v vojni s *Temnim carstvom*, ta *nesrečna bitja* še *niso* moj sovražnik. Pravi sovražnik so *bedaki*, ki mi *hočejo iztrgati zaklad*, vreden samo *vilinske modrosti*.

Lineder ni več daleč. Mogoče še dve ali največ tri noči hitre ježe. Med potjo skoraj popolnoma pozabi na neprijetno slutnjo, da je ves čas opazovan. Le kdo bi ga toliko časa opazoval in pri tem ostal neopažen? Vilinskim čutilom se ne more izmakniti nobeno tukajšnje bitje. Ničesar ni, kar bi preseglo vilinsko magijo pozornosti. In ta pozornost ničesar več ne najde.



Družčina v poznih večernih urah pridirja v bližino grofovega počitniškega dvorca. Eldar veselo reče:

»Končno doma. Res imamo srečo, da smo se izmuznili. Najbrž je temni poveljnik vso svojo vojsko skoncentriral na mejah. Očitno se pripravlja nekaj večjega.«

Arcus mračno odvrne:

»Ne smemo se preveč veseliti. Vse je preveč opuščeno. Upam, da ni kje kakšne zasede. Prelahko smo se klatili po zasedeni deželi. Nikogar nismo srečali.«

Lena prikima:

»Prav ima. Oprezni moramo biti.«

Družčina se previdno približuje temni silhueti dvorca. Vilinska čutila zaznajo pričakovanje. Nekaj je v zraku. Nekaj nedoločljivega. Niti sovražno, niti prijateljsko. Samo nekaj. Celo običajen zvok zimskega gozda potihne. Han tiho komentira:

»Namesto doživljanja te strupene tišine bi se raje spoprijel s hordo orkov. Lasje mi gredo pokonci od tega pričakovanja.«

Lena samo prikima in tiho izvleče gladimis. Komaj slišni zven prekine mrtvaško tišino. Ostali storijo podobno. Konje pustijo za sabo in se v pahljači napotijo proti vhodu. Drevored negibno čaka goste. Eldar pred obrazom drži ostrico svojega dolgega meča in nežno potegne še sekiro. Toplota lesenega držala ga navdaja z občutkom varnosti. Gozdar s sekiro in dolgim mečem je nevaren bojni stroj. To velja še zlasti za gozdarskega poglavarja.

Lin s svojim lokom išče morebitno tarčo. Svoja vilinska čutila napne do skrajnosti. Ni ne sovražnika,

ne prijatelja. Arcus malce zaostane, saj družčino najučinkoviteje podpre z uroki. V lučanju ognjenih krogel je uspešnejši kot pri vihtenju meča ali noža, čeprav mu tudi ločevanje glav od teles gre prav dobro od rok.

Takrat proti Linovi glavi prileti puščica. Vilinski refleksi mu rešijo glavo. Pravočasno se skloni in puščica se zarije v drevo. Ozre se, prepozna puščico in zakliče:

»To je zeolska puščica!«

»Ne nasesti. Mogoče nas hočejo pretentati.« Vsi se nagonsko sklonijo, da so manjše tarče.

»Vi notri, ste prijatelji ali sovražniki?« zakliče Han.

»Odvisno od tega, kdo prihaja! Danes težko ločiš sovražnika od prijatelja!« zakliče glas izza priprtih vrat.

»Jaz sem Han Zeolski. Z mano so moji prijatelji na pomembni misiji!«

»Han? Han Zeolski? Naj vam El zapoje pesem odrešitve!« zaslišijo glas in vrata se odprejo. Ven stopi plečat mož. Han ga prepozna. Kir Tarmah je plemič, katerega družina se je v Zeolijo iz Cesarstva preselila pred pol stoletja. Od takrat Tamahi služijo v vojski.

»Kir! Končno poznan obraz po teh lunah tiholazenja in izogibanja.«

»Kdo je ta? Špicuhelj temne polti je nekaj novega.« vprašujoče pokaže na Vilina. Dvom se zrcali v njegovih očeh.

»To je gozdni vilin Lin Oroth, naš prijatelj in pomemben zaupnik.«

Lin povesi lok. Han odločno stopi do generala, kateri zagleda prstan na mladeničevi roki. Skloni glavo in že želi pozdraviti novega grofa, kot se spodobi, a ga Han prekine:

»Pustimo zdaj dvorni protokol,« in se prisrčno rokujeta. Kir s kretnjo namigne, naj njegovi povesijo orožje. Iz grmovja in bližnjega gozda stopijo vojaki. Plemič se nasmehne:

»Povedano drugače, padli ste v past.«

Han presenečeno opazuje vojake, kako stopajo proti središču drevoreda in si ogledujejo prišleke.

Prisrčnost srečanja prekine Arcus:

»Tukaj ne bomo dolgo varni. Skoraj sem prepričan, da nas sovražnikovi vohuni spremljajo. Kakor hitro bodo ugotovili, da nismo sami, bodo pripravili akcijo. Zanima me, kako obširno območje nadzorujete s svojimi možmi in koliko vas je?«

Kir stopi do Arcusa se rokujete in odvrne:

»Nadzorujemo pot do vilinske dežele in skoraj do Lienderja, katerega so zasedli Zalabenci. Ti izdajalci,« besno zarenči. Čelo se mu ježno nagrbanči. Arcus prikima:

»Koliko vas je?«

»Za polovico medreje. To je vse, kar se je uspelo izmuzniti čarovniškim coprnijam temne vojske. Udarili so od zadaj. Tri medreje so izgorele v brezupnem poskusu preboja. Od mojih dveh medrej

nas je ostalo, kolikor nas je tukaj in čakamo. Ne želim svojih mož poslati v klavnico.«

»Ste dobili poročilo o kakšnem čudnem tujcu, ki hoče na sever?«

»Tujcu? Ne. Vsaj do zdaj izvidniki niso nič opazili, a dovolj natančno in neopazno nadzorujejo edini še varen prehod na sever. Ta pot je naša edina odstopnica, če pritisnejo na nas. Drugam ne moremo, saj močne sovražnikove skupine držijo vse prehode.«

»Po domače, tukaj ste nekako ujeti,« zlovoljno doda Eldar. Kir živčno odvrne:

»Dokler imamo orožje, nismo ujeti. Okoli nas ni orkov, temveč so Hendveji in Zalabenci. Ti pa ne gredo v naskok, dokler jih ni vsaj desetkrat več.«

Arcus prekine živčno prerekanje:

»Saj ni pomembno. Gremo notri. Moramo si izmenjati veliko novic.«

Skupaj gredo v dvorec. Zdaj ni več letoviški kraj, temveč vojna postojanka v vojnem stanju.

Večina sob je spremenjenih v vojaške spalnice. Okna so dodatno na hitro utrjena. Povsod so pripravljeni snopi puščic in kopij. Vsepovsod leži oprema, čeprav so častniki poskušali vzdrževati vsaj malo discipline. Dnevi izoliranosti in čakanja na usodo jutrišnjega dne kljub temu puščajo posledice.

V veliki sobi je na mizi leži precej zanemaren in izdelan papirusni zemljevid Medalarja. Na tej mizi v dnevih miru je grofova družina in povabljeni gosti. Nek suhljat vojak prinese svečnike in svetloba dodobra razsvetli prostor. Postavijo se okrog zemljevida. Han prekine trenutke tišine:

»Čez gorovje smo se prebili tu,« in položi prst na Messanadski slap in z roko prepotuje vso pot do dvorca:

»In vso pot smo se uspeli izogibati sovražniku. Dežela je precej izpraznjena. Imamo pa problem. S sabo smo iz vilinske dežele vodili izdajalca, ki nas je prevaral in ukradel dragocenosti, pomembne za vojno. V Zeolijo je najbrž vstopil tu,« in pokaže na južno trdnjavsko mesto: »Najbrž bo želel priti do sem,

kajti to je najbližji in najbrž najvarnejši prehod do njegove ledene puščave. Upam, da se ni izmuznil vašim možem, kajti gre za pretkanega vilinskega mogočnega.»

Kir dvigne pogled v strop:

»El, kaj smo ti storili, da nas presenečaš s čudnimi bitji? Kaj ni že dovolj čudaško bratstvo Zalabena in Južnih dežel?«

»Kir, res je pomembno, da se ta vilinski čarovnik ne prebije. Za vsako ceno ga moramo ustaviti. Kakor hitro bo v varnem zavetju svojih belih zidov in golemov, je nedosegljiv. Sam El ve, kakšno neumnost bo naredil z nakradenimi dragocenostmi.«

»Kakšne dragocenosti so to?«

»Čarobni kristali, pomembni za Mešaraha. Brez kristalov ne bo Mešaraha in brez Mešaraha ne bo zmage v vojni,« resno reče Han. Kir nemo prikima. Lena se nagne nad zemljevid in se zakrohota:

»Joj, vi moški. Kir, se zavedaš, zakaj si živ s svojo vojsko? Najbrž ne. Naj ti razložim. Demonska čarovnica ve, da lahko Vilin beži samo tod. Vsi ostali prehodi so dovolj hermetično zaprti ali predaleč. Računa na to, da se bo Vilin poskušal prebiti mimo ljudi. Zanj so ljudje manj nevarni od njenih čudes. Upa na to, da ga zajamete. Takrat bo prišla s svojo začarano vojsko. Kam se boste umaknili? Tukaj ste ujeti in po svoje nehote služite demonki. Preprosto ste živi, ker ste ji potrebni.«

Vsi umolknejo. Molčijo nekaj trenutkov in se spogledujejo. Lena je med njih udarila z neverjetno teorijo. Kir poskuša zadržati miren glas:

»Gospodična Pandewar, morebiti bi vojno taktiko prepustili nam, ki se na njo spoznamo in imamo dovolj izkušenj s tem sovražnikom.«

Lena pozabi na pravila lepega vedenja. Grobo prekine plemenitega generala:

»Ne plemeniti Kir, demonska čarovnica vas ima v pesti. Če bi hotela, bi vas njena vojska polovala, kot je polovala glavnino vojske. Čarovnica

ve, da boste prej ali slej trčili v Vilina in to bo znak, da zategne svoje niti. Kam boste bežali, ko nad vas pridejo čarovniška čudesa? Kam? K Vilinom? Pozabite na njih. Ravno zdaj ta demon plete svoje niti in v njenih načrtih ste samo ena od figur, s katerimi spretno manipulira. Zavedajte se, glavno orožje čarovnice je manipulacija. Vaša oblast je samo navidezna. Imate stike s kakšnimi žepi odpora? Najbrž ne, ker jih ni. Vsi smo tukaj nekakšni ujetniki tuje volje.«

Kir jo srepro pogleda:

»Potem pa mi vi povejte, kaj storiti? Kam naj gremo? Vidim, da ste postali izvedenka za te stvari.«

Lena odmahne z glavo:

»Bojim se, da je za kaj takšnega že prepozno. Najbrž vas čaka še ena bitka. V tej bitki ne morete zmagati, a to ne bo vaš namen. Majhni skupinici se bo mogoče posrečilo izmuzniti iz zapirajoče se pasti. Samo nekaj časa bomo potrebovali.«

V pogovor se vmeša do zdaj molčeč Arcus:

»Lena, mogoče smo se uspeli izmuzniti morebitnim sovražnikovim očem. Najprej moramo Amrokhu izmakniti dragocenost, kar bo silno težko. Vilin bo hotel čarati in to bo privabilo sovražnika.«

»Saj to je skoraj isto,« vzdihne Lena in se nasloni na mizo. Vsi umolknejo in nemo zrejo na papirus.



Pajkovska postava okorno sledi deklici. Malahid z očmi spremlja groteskni par. *Otrok in gravž.* Ostane sam. Sesede se na stol pri oknu in položi glavo med roke.

Tarik sledi gospodarici v veliko osrednjo dvorano. Tam jo že čaka visoki sel Zalabenske grofije in še nekateri mogočniki. Drobna deklica je popolno nasprotje zbrane družčine. Očem ni ušla še ena drobna postava. Tarika spreleti. *Še ena takšna čarovnica.*

Vsi vstanejo v prisotnosti gospodarice. Ona samo zamahne z roko in sede na velik lesen prestol. Prisotni čakajo na njene besede. Ona namigne

Tariku, naj sede na manjši stol poleg nje. Mnogi niso mogli zadrževati nasmeha ob pogledu na smešno pojavo.

»Kar smejte se, a to je morebitni novi grof Zeolije in mogoče še kaj več. Ko bo šlo njemu na smeh, vas bo zagotovo minilo veselo razpoloženje. Z nami je moja prijateljica, pomembna zaupnica Božanske. Čaka nas žetev tega, kar smo tako spretno sejali zadnji dve luni. Misija, ključna za nadaljevanje vojne, prihaja v kritično fazo. Našalit se poskuša izogniti našim očem tako, da potuje ponoči. Na svojo smolo pa je dovolj neumen, da gre po poti, katero zna predvideti vsak vaški pisar. Vilina točno tam, kjer hočem, čakajo njegovi bivši partnerji. Same velike ribe. Začasni zeolski grof, najpomembnejši čarovnik Onstranstva, poglavar nadležnih Gozdarjev in gozdni vilin. Skratka, sama smetana in to smetano bomo v pravem trenutku posneli. Zraven je še nekaj statistov, s katerimi boste opravili vi,« in zapiči pogled v Zalabenca, ki stopi korak naprej:

»Dve medreji sta na izhodiščih. Izza njih je vilinski beli zid ali neprehodne gore. Kaj, če jih Vilini po čudežu spustijo v svojo deželo?«

Deklica se nasmehne:

»Ne bodo jih, ker ne bodo prišli do zidu. Liam!« pokliče visokega Hendveja v beli tuniki:

»Želite gospodarica?«

»Tvoja jata bo na moj znak skočila za njimi. Če bo treba, jih kar skurite. Sicer se Orki raje zabavajo z živimi ljudmi, a tudi raženj jih zadovolji. Nikakor pa ne smejo pobegniti. Ta akcija bo opozorilo vsem, ki še dvomijo o božji volji. Etirji vojne morajo biti vsake toliko nahranjeni. Bolje, da so s statisti in ne z mesom, ki nam lahko koristi.«

»Z veseljem bomo prižgali ognje,« se nasmehne.

»Glavno nalogo pa bo imela moja prijateljica. Je tako?« in spusti pogled do drobne postave v rdeči kuti. Obraz ima zakrit z rumeno tančico, premikajočo v ritmu dihanja. Drobno bitje

stopi do gospodarice in izmenjata si poljub. Nakar se obrne in odgrne tančico. Njen nežen obraz krasijo sinje modre oči. Ličnice ima otroško polne. Obraz izžareva milino. Ni mogla imeti kaj več od šestnajst ali sedemnajst let. V skoraj otroškem telesu prebiva strahoten Damejah. Nasmehne se:

»Božanstvo želi, da ključni del akcije izvedem jaz. Mene ne poznajo. Moja naloga je jasna. V trenutku, ko našalitu odvzamejo kristale, povzročim zmedo in skupaj s kristali polovim vse, ki so živi vredni več kot mrtvi. Mojemu šarmu se ne bodo mogli upirati.«

»Lepo si povedala,« se nasmehne gospodarica in deklica stopi poleg prestola. Dve, skoraj otroka, sta vladali množici silnih bojevnikov.



Vilin s svojimi vilinskimi čutili zazna množico ljudi. *Uf, imam srečo. To niso sovražnikovi vojaki. Tile tukaj me verjetno ne iščejo. Skozi te ostanke zeolske vojske se bom zlahka prebil. Saj ne morejo vedeti.*

Zamrmra urok, s katerim je skoraj neviden. To čaranje zazna Arcus:

»Amrokh je tukaj. Njegovo magijo voham do sem. Res je aroganten, da tako odkrito čara.«

Družčina pograbi orožje in sledi staremu čarovniku. Kira ne obvesti, saj ni časa. Mogoče je bolje, da vojaki ne vedo za prišleka. Z malce sreče ga bodo lahko presenetili. Kmalu pridejo do poti. Hitro se razporedijo. Arcus jih opozori:

»Bodite izjemno pozorni. Lin, uporabi svoja čutila, a brez magije. Ne bo nas mogel zaznati, ker izvaja svoj urok. Glejte! Tam!« tiho reče in pokaže v smer jase. Temna silhueta se počasi približuje. Han in Lena sta se morala dobro potruditi, da sta iz ozadja razbrala trepetajočo silhueto konjenika. Arcus in Lin skočita pred silhueto. Arcus proti njemu usmeri svojo čarovniško palico, a Lin uroči njegovega konja, ki se dvigne na zadnje noge in izvrže jezdeca. Han in Lena v hipu spregledata konja in jezdeca. Vilinov urok je prekinjen. Amrokh pade na tla. Izvleče meč, a ga ni mogel uporabiti.

Lin hitreje od pogleda izstrelil dve puščici v njegovo desno ramo. Vilin zaječi od zadanih ran. Arcus ga z urokom znova zbije na tla. Eldar, Han in Lena pritečejo do njega. Vilin iztegne zdravo roko in urok podre vse tri približujoče ljudi. Arcus zamrmra urok in zadene ob Vilinov urok. Trije ležeči začutijo olajšanje in skočijo na noge. Lin izstrelil puščico, a jo Amrokh odbije:

»Norci! Želite kristale? Ne boste jih dobili.«

Arcus zakliče:

»Amrokh, pomisli še na kaj drugega, ne samo zase. Predaj nam kristale in prstan, preden se zgodi še kakšna nesreča!«

Amrokh se zakrohota. Arcus začuti, da Amrokhova moč narašča. On je vilinski gospodar.

»Kristali so preveč pomembni, da bi jih prepustil smrtnikom. S kristali izza Velikega zidu je naša dežela varna. Vojna med orki in ljudmi je vaša. Ne bom dovolil groženj svojemu ljudstvu!«

»El je razodel kristale zaradi Mešaraha. Brez njega bo svet podlegel temi in oko Božanske osebnosti se bo usmerilo na sever. Sam si videl, s čim razpolaga!«

»Dragi smrtniki, ob misli, da ima vilinski gospodar kristale, si ne bo drznil niti pomisliti na vojno z nami. Umaknite se zdaj. Nikogar nočem poškodovati!«

V glavah začutijo skelečo bolečino. Vilin jih poskuša zlomiti z glasovnim urokom. Han naredi dva koraka, a ga moč uroka ustavi. Z največjo težavo poskuša držati meč, a mu na koncu pade na tla. Niti Gozdar se ni mogel upirati. Lin okleva. Puščico ima usmerjeno v severnega rojaka. Arcusov obraz je popačen od napore upiranja uroku. Naenkrat pa urok popusti. Niso videli, kako se na jaso spusti temna silhueta. Vsi se obrnejo proti nenavadnemu prizoru. Na velikem temnem orlu čepi drobna postava. Drobno bitje spretno skoči na tla:

»Še sreča, da sem prišla pravočasno. Ta Vilin vas je dobro stisnil.«

Amrokh se obrne proti drobni postavi, ki mu je nevtralizirala urok. Ta otroška postava zaploska in nežno reče:

»Bravo! Bravo! Res ste mojstrsko ustavili vilinskega čarovnika. Še sama ne bi znala bolje izvesti. Resnično izvrstno!«

Arcus zakliče:

»Kdo si? Še en Damejah?«

»Damejah? Tudi tako mi lahko rečeš. Saj vidiš, da sem sama. Gotovo tudi veš, zakaj sem tukaj. Vaš našalit ima nekaj, kar po naravnem toku stvari pripada božanstvu.«

Arcus suho odvrne:

»Tvoje božanstvo se bo vrnilo tja, kjer ga čaka večni ogenj.«

»Daj no, stari stric, ne bodi tako dramatičen.«

Takrat se zasliši hrup. Vsi se sunkovito ozirajo okoli sebe. Preleti jih jata tzevogov.

»Ja, prav imaš. Tzevogi s hendvejskimi vojščaki bodo zasedli zgornji del poti. To kar slišite,

pa je začetek napada dveh zalabenskih medrej na ostanke zeolske vojske. Igra je končana. Samo še zadnje dejanje ... kristali,« in pripre oči. Meči se povesejo. Tudi puščica loka omahne. Amrokh se sreča s sinjimi otroškimi očmi:

»Sicer ne vem, kaj si, a nimam časa za to ganljivo srečanje. Zažvižga konju, a žival se ne premakne. Deklica stopi še nekaj korakov proti njemu:

»Vaš konj je zdaj moj,« in namigne živali, ki priteče do deklice. Ona se spretno povzpne nanj:

»Zdaj je že bolje,« in zapiči oči v zmedenega Vilina:

»Zdaj pa na posel. Našalit, raje mi zlepa daj to, po kar sem prišla.«

Amrokh kljubovalno odkima:

»Saj si navadna konjska tatrica!« Poskuša upočasniti čas. V hipu izreče urok, a se nič ne zgodi. Deklici na ustnicah lebdi ciničen nasmešek:

»Igra s časom je tako nešportna. Ta tvoja otroška magija se ne more primerjati z močmi božanstva.«

Zresni se in v Vilina usmeri drobni blede ročici. Iz njih poletijo slepeče strele in objamejo svojo tarčo. Vilin krikne. Kljub naporu ne uspe ustvariti zaščitnega ovoja. Nikakor ne zmore moči za preboj dekličinega uroka. Ona se demonično zakrohota:

»Opozorila sem te! Ne se igrati z Bogom! Smrtnik ali nesmrtnik, božanstvo je nad vsemi!«

Arcus in Lin zreta v zvijajoče telo, ki pade na tla in se premetava v agoniji. Z malce napora sta se rešila dekličinega uroka. Ostale še vedno zadržuje, saj nimajo čarovniških moči. Spogledata se. Deklica na konju se je popolnoma posvetila mučenju Vilina. Odločita se. Arcus proti deklici usmeri palico, a Lin lok. Oba istočasno napadeta. Deklico presenetita. Puščica zadene konja. Deklica pade na tla. Arcus v padajoče telo usmeri urok. Amrokh se osvobodi. Ne okleva. Steče proti orlu. Deklica zadene drevo in se za hip onesvesti. Lin proti njej izstreli puščico. Hip

pred zadetkom se osvesti in jo preusmeri v deblo izza sebe. Arcus jo znova zbije z urokom. Zdaj je šibka. Mora pridobiti na času. Takrat se osvobodijo še ostali in stečejo proti Amrokhu, ki izkoristi nastalo zmedo. Še tri korake, dva, ena. Skoči na orla, ki je osvobojen dekličinega uroka. Lena zaluča gladimis proti ptici, ki zaplahuta s krili. Amrokh zamrmra urok in ptica vzleti. Deklica okleva. Ne more istočasno obvladati čarovnika in dveh Vilinov. Orel je že izven dosega. Okleva. Arcus jo zasuje z ognjenimi krogli, katere zlahka odbije. Naenkrat se znajde poleg Lene in jo z urokom prikuje na mesto. Arcus zakliče:

»Naredila si napako. Vse te priprave so šle v nič. Kaj imaš za svojega gospodarja zla? Smo bili vredni vseh teh naporov?« in pomežikne Linu, a on namigne še Eldarju in Hanu. Odvržejo orožje in stopijo do Lina in Arcusa. Deklica hlastno lovi sapo in z naporom izdavi:

»Tudi vi ste lepa trofeja. Prstan grofije Zeolija bo dobil novega lastnika. Že to je nekaj. Potem si tukaj še ti, zadnji ostanek davno pozabljene religije

in seveda temnopolti vilin. Ta speča princesa bo mogoče moj osebni živi golem. Bom videla.«

Arcus se nasmehne:

»Pa si prepričana, da imaš kaj v rokah?«

Lin objame družčino in Arcus izgovori urok. Deklica je preveč izčrpana za pravočasno reakcijo. Arcus udari s palico v tla. Med izgovarjanjem uroka tevapata zasije svetleč steber. Ona poskuša oslabiti urok portala, a ji ne uspe. Okrevanje po upočasnitvi časa in istočasno vzdrževanje prozornega zaščitnega ovoja ter nadzor nad Leno ji jemljejo preveč moči. Samo nemočno opazuje, kako silhuete izginejo in svetlobni ovoj se razblini. Ona sede na zasnežena tla. *Na to pot ne bi smela sama.*

Zalabenski medreji s podporo jate tzevogov hitro razbijeta Kirovo vojsko. Vklenjenega Kira pripeljejo pred besno deklico:

»Uporniški general, tvoje vojske ni več. Tehtam med koristmi, katere prinašaš živ in golažem, v katerem bi te skuhali orki. Na kateri strani tehtnice je tvoje življenje? Mi lahko pomagaš odgovoriti?«

Kir se nasmehne:

»Ha, ha, mogočna čarovnica, kateri je spodletelo. Prvič, a ne zadnjič.«

Ognjena krogla iz dekličinih rok mu odpihne glavo. Truplo se sesede:

»Ondesite ga orkom. Naj se pogostijo z njegovim mesom.«

7. Zgodba se nadaljuje

Svetlobni ovoj izgine in znajdejo se na peščeni morski obali. Izza njih je temen gozd, v objemu visokih gora. Zimo so pustili za sabo.

Lin z roko seže k tlom in čez prste spusti fini pesek:

»Kje smo?«

»Nekje v Megleni deželi. Urok ni bil preveč natančen, a zagotovo nismo daleč od Oldorske kolonije Mitriar. V naglici se nisem mogel dovolj natančno posvetiti geografskim podrobnostim.«

»Mitriar?« vpraša Han.

»Tukaj nas čarovnica ne bo našla. Izza nas je Megleno višavje, a pred nami je Začarano morje. Nad temi kraji lebdi božja milost. Glede na vse, kar smo prestali, potrebujemo malce predaha.«

»Kaj pa Amrokh? Ta našalit se je izmuznil. Čarovnica ima Leno. Ne moremo jo pustiti,« jezno pihne Han.

Arcus ga potreplja po rami:

»Brez skrbi, našalit nikamor ne bo ušel. Zdaj je samo razjezil Elejlo. Božanska osebnost bo svojo pozornost usmeril tudi v vilinske zidove. Res je, doživeli smo neuspeh, ne pa poraza. Mogoče smo zadržali bližajočo se invazijo na Cesarstvo ali celo na Ozunje. Kristali v Ledeni deželi so na novo premešali karte. Napuh, jeza in stremušstvo Elejli ne bodo dovolili nadaljevanje začetega. Zdaj se bo sovražnikovo oko preusmerilo proti Vilinom. Kmalu bomo videli, koliko so beli zidovi res neprebojni. Lena je imela ves čas prav. Čarovnica bo Leno zadržala. Ne bo se ločila od svoje trofeje. V pravem trenutku jo bomo rešili. «

Han se nasmehne in zazre proti oddaljenim meglicam odprtega morja. Po dolgem času je čutil svobodo.



Deklici s terase dvorca opazujeta v meglice potopljene gore na severu.

»Našalit se je izmuznil. Obe bi morali v akcijo. Ne smeva se več zanašati zgolj na lastno moč. Božanska besni in načrti so se spremenili.«

»Vem, zdaj nas zanima, kaj je izza tistih belih zidov. Veliko preurejanje se je že začelo. Božje kraljestvo bo kmalu tu. Božanstvo naju kliče k sebi.«

1. Preambula	1
2. Duhovi Aldeverga	2
3. Deklica in grof	25
4. Vilinova pot	35
5. V deželi Medalarski	46
6. Srečanje	67
7. Zgodba se nadaljuje	90



Naslov zgodbe:

Vitezi in Čarovniki: Duhovi Aldeverga

Avtor:

Bojan Ekselenski

Copyright ©2008 by Bojan Ekselenski. Vse pravice pridržane. Vsako kopiranje celote ali samo dela zgodbe brez avtorjeve pismene odobritve je kaznivo.

Dovoljeno je neomejeno kopiranje celotne zgodbe, vključno s kolofonom.

Upam, da vam branje te zgodbe prinaša užitek.

Še več bralnih užitkov v spletni Drugotnosti:

<http://www.vitezicarovniki.com>

Avtorju lahko pišete na naslova:

- info@vitezicarovniki.com
- bojan.eksleneski@amis.net

Na gornjih elektronskih naslovih lahko naročite tudi roman **Vitezi in Čarovniki: Indigo otroci**. Ob nakupu prejmete CD ploščo z vsemi do zdaj izdanimi dodatki. Cena: 19 €.

Bodite obveščeni!

[Naročite](#) se na spletni fanzin, ki približno enkrat mesečno (včasih na dva meseca) prinaša zanimivosti iz sveta Vitezov in Čarovnikov ter druge novice s scene.

